

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra DANDSERINDEN (1831)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 11. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207710535920/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

O, denne Væxt, symmetrisk, fin og lille,
 Og dog saa stor at Høihed boer i den!
 O, disse Øine, funklende og milde,
 Nu Sorgens, derpaa Glædens Speil igjent!
 I hvert et Træk en Guddom throner stille:
 Paa Panden Juno — alle Gratiers Ven
 Cupido fra den friske Læbe smiler;
 Af unge Roser vugget, sødt han hviler.

I Purpur er hun hyllet; Bæltet holder,
 Brodeert med Stjerner, om det smekkre Liv;
 Ned over Knæet falder rigt paa Følger
 Et Silkeskjørt, saa luftigt som et Siv;
 Guldsmykt' er hendes Skøe, med røde Saaler;
 Bar hendes Arm; en Knipling fin og stiv
 Rundt om den hvide Hals staaer som et Pandsler,
 Døg synker den vel nok, naar først hun dandser.

Hun hilser — hvide Arme ud hun svinger:
 Brava, bravissima! er Alles Svar.
 Hun vender sig og flyver — fast som Vinger
 Den lette Skabning gjennem Luften bar.
 Nu staaer hun atter der, hvor først hun var;
 Til hendes Dands Musik bag Scenen klinger,
 Sin Fod hun løfter — Castagnettens Klang
 Ledsager hendes Skridt, som Tonen Sang.

Først vandrer rundt hun, som hun Noget søgte,
 I sagte Gang, med kortafmaalte Skridt;
 Saa dandser let hun hen, som om hun spøgte,
 Og Øiet, fuldt af Glæde, straalte blidt;
 Nu standser hun — og gyldne Drømme flygte
 Fra Hjertet, som bag Sløret bølgte irit;
 Som strød det unge Bryst imod sit Fængsel,
 Som blev hun selv et Billede af Længsel.

Som Fuglen staaer hun; Vingen hænger bunden,
 Men Lænken brister — fremad flyver hun!
 Hvert Savn er borte, herlig er oprunden
 Den første Elskovs klare Morgenstund.
 Et yndigt Smil sig breder over Munden,
 Som vaagned Sjælen af sit lange Blund,
 Som hendes Bryst, ei meer af Savnet tyngtet,
 Af Drømmens Bad nu hæved sig foryngtet.